

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. בֵּן תְּרִימוּ גַם אֲתֶם
תְּרוּמַת יְיָ מִכָּל מַעֲשֵׂי יְדֵיכֶם
אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאֵת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וְנָתַתֶּם מִמֶּנּוּ אֶת
תְּרוּמַת יְיָ לְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן;
בַּמְדָּבָר יֵחַ כַּחַ

גליון הש"ס

גמ' באן להאביל. ע' לעיל
דף מ ע"ב תד"ה וכחנ: שם
באן להניח. ע' שנת דף נד
ע"ב תד"ה הוה מעשר ווע'
בנש"ס ד"ה מכרין לקון: שם
אלא לחוב וכו'. ע' קדושין
דף מז ע"א תד"ה אלא לחוב:
שם ואין אפוסרופין וכו'.
עמין לעיל דף לח ע"ב תוד"ה
אין:

הגהות הב"ח

(ה) גמ' צר חידי אמר
שמואל דאמר כו':

מוסף רע"י

[illegible]

זוסף תוספות

- א. מידי דהוה אהקדש.
מוס' הרא"ש. ב. ה"נ נימא
גבי יתומים. מרדכי. ג. אבל
רבנן תקנו משיכה להרווחתן
שלא יהא כח הדיוט חמור

ממכת הקדש. מוס' קדושים נט. ד"ה טו. ו.א"כ אינם קונים בלא משיכה. מוס' קדושים נט. ד"ה לו. אלא שיירף חכמים כחם לעשות הקדש שיהיו קונים בכסף, הלכך במקום הפסדס יש ליתומים אוקיאנא אינא א"י הדידו יא"י במי שפרע, כדי שלא יהיה כח הדידו מרובה משלהו ולא יבא הדידו על הפסד ע"י תקיף, כי לולאן התקנה היו חזורים בהם א"י קבלו לצמצום כיון שלא משך. מוס' קדושים נט. ד"ה טו. א"י חזורים הא אפסורטוסים הוא דהדירו והיו אינן עשוי לצמצום. ע"י ק.

אבל להניח את התבואה מעשרת באוצר ע' שיגרדו אינן רשאים לעשר כשיגרדו לעשר ור' ק' כיון שאין האדם רשאי להקדיש נכסי היחודים יהיו האפוסטופוסין תורמים את שניו שלהם ודוקא לעשרת יכזוהו ב"ז אבל להניח בבבא ט"ד לאומריין ק"ו שהאפוסטופוסים אין בעלים במצב שלוקח אינו בלום ואינו יכול לשחררו ואין ששמו של חלקוק היחודים ע"ש יע"ז ב"ד דר' הן בעלים ולא הן ר' ק' כנכרים: והנתיב: טועה אפוסטופוסין ובלחן סוכה ולולב וציצית וכל דבר שיש להן קצבה לאומריי שפר ולוקחים להן ס"ט תפילין ומזוזה וכל דבר של ר' ק' ואלהם ואין האפוסטופוסין רשאים לרדן בכנסת ויתנו ע"ש לכות פ"א אבל באר ליה ולטעון ע"ש נכסי יחודים אין האפוסטופוסין לנכסי יחודים ע"ש שיגרדו ואע"פ שיש להן אפוסטופוס ואין האפוסטופוסין רשאים לכסוד ברחוק ולגאול בקרוב ולתקוח להן שדות רשבי' אומר א"ר מוכרין עבדים ולוקחים שדות מיני דימלא את שמיפנין ואין אפוסטופוסין רשבי' אומר איני צריך פ"י צריך לחשב עמחן והתשכח את נשאר בידו משתלח כלום ואין עושין אפוסטופוסין

הניזקין פרק חמישי גיטין

פוטורופוס לא מאבדין ולא מז"7 אפילו הכי כפוטורופוס הוא:
לא יצטע. טעמא דהך פלוגתא מפרש בגמרא^(י) וצין למר
דיוס על חלק חדרו שלא מדעתו: ולא אריסין. על חלקו של בעל
מר אתם ממעט התורם שאינו שלו והיי כולוהו שאינו שלו וינהו.

(י) **יְהִי יְתִיב וְזוּי אִפְרִי** וּלֹא אֶלֶּה
יֵהָא בַּח הַדְּרוֹט חֲמור מִבַּח
הַקֶּדֶשׁ. פִּירוּשׁ וְהִתְמַוְּמִין יוֹכֵלִין לַחֲזוֹר
בָּהֶן^א וְאִתּוֹת גְּזִי הַקֶּדֶשׁ כַּהֲגֵ' אִינוּ
יֹכֵל לַחֲזוֹר כִּיּוֹן לֹאִכָּא מִי שִׁפְרֵע
בַּהֲדִיּוֹת כְּלֹאֲמַרְמִין בְּפִי^ב קִדְּשׁוֹן
(דף כט.) דְּבִי פִלְסוֹחֹ בְּנִמָּה וְלֹא
הַסְפִּיק לְמוֹשְׁכו עַד שְׁעֵמֶד בְּמֵאֲמִים^ג
וְיֵלֵךְ דַּהֲמֵס קִנִּי בְּכַסֵּף מְדֹאֲרִית^ד
וּמִשּׁוֹם שְׁלֵל יֵהָא בַּח הַדְּרוֹט חֲמור מִבַּח
הַקֶּדֶשׁ נִמִּי לִיכָּא כִּיּוֹן דְּבַהֲדִיּוֹת נִמִּי
קֹאִי בְּנִי שִׁפְרֵע אֵלֶּה יְתִיב מִן
הַמּוֹרֵה דִּינֵס כְּהִדְּיוֹת^ה וְלֹא קִנוּ
בְּכַסֵּף^ו וְלֹא קִיִּמִּי אֲפִילוּ בְּנִי שִׁפְרֵע :
לֵאמֹר

לו קצבה לאיתווי שופר ולוקחין להם ספר תורה
 ר' שיש לו קצבה לאתווי מגילה ואין פוסקין עליהם
 קצת את השבויין ולא כל דבר שאין לו קצבה לאתווי
 פוטרופין רשאיין לדון לחוב ולזכות בנכסי יתומים
 לחוב על מנת לזכות בנכסי יתומים וואן אפוטרופין
 ולגאול בקרוב ברעה ולגאול ביפה מ"ט דדלמא
 ופין רשאיין למכור שדות ולקח עבדים אבל מוכרין
 שדות רבן שמעון בן גמליאל אומר "אף לא למכור
 מ"ט דלמא לא משפין * וואן אפוטרופין רשאיין ^ללהוציא
 ודבני אביו ואחיהם ואחיהם מווינא איתויהו לזכות

פסקי רי"ד

מתני' יתומים שסמכו
אצל ב"ה חייב לעשר

אפטרורפוס שניתנו אבינ
יתומים ישבע מיתורו ב"ה
אז ישבע אבינ ששול
אומר חילוף הדברים המסתמ
המדמדד והמנסך בשטג
פטור מיתור חייב ההנהיג
שפילור במקדש מדיים
חייבים פ"י יתומים שנסמ
מאליק אצל ב"ה ולא נאמנה
אפטרורפוס עקיל אל מפי
ב"ה ולא פ"י אבהי ח"ה
אוח ב"ה לעשר פיתורתי
מפני פיקוק העולט שר
אפטרורפוס ש"ה לן כיון
שקן סמוכין עליו: ורמינהו
אתם ולא תושפית אתם ולא
אריסית אתם אפטרורפוס
אתם ולא התורט את שאני
שלו פ"ן חתומים ס"ה אתם
שנים שותפים כשדה אין
האחר ששול חילוף חלק
כחיוי בלא יתור חתיוו
האריס בלא יתור חלק ב"ה
אלא ישותורן ב"ה אפטרורפוס
אני ששול חילוף פיתורט
יתומים. כל אלו מפני שאני
שלקון ואז חתרם ב"ה
שאני שול ואז פ"י ההנהג
פ"ג' דתרומות (מ"ג-מ"ד)
שחורמו בזה חתומים
הז' ו' עקבים אומר תרומ
שניהם תרומה וזה"ל ארומ
הראשון תרומה ר' יוסי ארומ
אז ארם התרומים ששפירו
אין תרומה השני תרומה ואם

בד"א בשלא דבר אבל אם
הרשה את בן בתו או עבדו
או שפחתו לתרום תרומתו
התרומה נכסו העליון העשירי

שחרם אפילו שלא ברשות תרומתו תרומה ל"ל כגון שהיו שותפין בפירות דמסתמא ינאח י"ל לשותף במאי דנכח חבריה ומוציא דאמריה הכא אהם ולא שותפין כגון שהיו שותפין בשדה ולא בפירות שהיו מחליקין הפירות כל אחד חדר היה מוליק

אמר ר' חסדא לא ק' כאן האליכא לא להו פ"ה מה שעצורים היתומים האליכא מעשר ותרומה הם

מפני שהם בטומא ותרומתו הקטן אינה תרומתו כרתגן ברש תרומתו מחשה לא יתרומה ואם תרמו אין תרומתן תרומה

נפסתי רשען מן התורה ולעשר תורמים כדי להאכיל והלא תרומתן היא שכל והיאך יאכלו אותה הכתנים ויפסדו? י"ל במכירת העבדים דאמר: לקמן האפטרופוסים מוכרים אותן לאחרים ויכולין לשחררן ולהחזירן ויפקודם שיהו האפטרופוסים וזכים בהן ומכירתם מכירה גמורה היא אבל לשחררם לא זכיום ב"ש שכל מה ששעו לא ימנעם ומשחררם להאכיל אבל לא להניח ומכרן בהמה עבדים ושפחות שדות וכרמים וכלהו אכל אבל לא להניח ועושים נחמה לאשתו מגילה ואין פוסקים צדקה עתה את השבויין וכן לבר שאין לו קצבה לאתויי נחומין ורשאי לרדן עמח ואם תחליבו אין חיוב חוב ואצ"ל שכתבם כדי ליתוחם אלא ממתיק לרדן עד שיגדילו שאין ברע ולנאול ביה"מ אלא מוכרם משתפ"י ואין האפטרופוס רשאי למכור שדות וליקח עבדים אבל מוכרין עבדים להוציא עבדים מלחיות אבל לא לאחרים ומצויצ"א אותן לחיות ולחשוב עמחן אחרונה דברי עובדים וקטנים ואם מיני אבי יתומים הושעו בידו ושמ"י האפטרופוס שצוהו לרדן מירי ואתי"י נאבא שאלו